Ч. 199. Середа 16 (3) вересня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 13.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи соймові. — З'їзд міністрів. — Болгарско-турецкі відносини. — Французко-ішпаньска нота в справі Марокка.

Теперішний галицкий сойм, вибраний ще після курияльної ординациї виборчої, складає ся з 149 послів вибраних і 12 вірілістів. Після народности єсть між ними 127 послів і 9 вірілістів, разом 136 Поляків, 21 послів і 3 вірілістів, разом 24 Русинів і 1 Німець, вибраний послом з Бялої.

Вчера по полудни і вечером радили в соймовім будинку всі соймові клюби, котрі уконституовали ся і повибирали свої президиї.

З Відня доносять, що вість подана часописями, немов би з причини скликаня делеґаций сесия краєвих соймів мала бути скорочена, єсть цілком неоправдана. Сойми, відповідно до первістної проґрами, будуть могли радити до кінця жовтня і без великого поспіху будуть могли полагодити ріжні стоячі на дневнім порядку справи.

Вчера під проводом посла до ради державної Немеца була у п. Президента міністрів у Відни депутация, аби одержати поясненя о становищи правительства в справі виборчої реформи до ческого сойму. П. Президент міністрів заявив, що виготовлено новий проект, котрий тепер обговорює ся. Переговори будуть імовірно в найблизшім часі покінчені. Дальше заявив п. Президент міністрів, що правительство рішило ся на загальну курию, в котрій однако мали би голос лише ті, котрі в инших куриях виключені від права виборчого. Крім того заявив п. Президент міністрів, що все зробить, аби виборча реформа могла бути скоро переведена. Однако всї демонстрациї в користь загального права виборчого до сойму суть безуспішні, бо правительство не змінить свого становища під напором таких демонстраций і можна лиш приймити, що такі маніфестациї могли би на справу тілько некористно подїлати.

Вчера відбули ся в Празї заповіджені збори німецких послів всїх сторонництв. По рефераті міністра Прадого ухвалено однодушно утворити в соймі одноцільний німецкий клюб.

Російский міністер справ заграничних Ізвольский від'їхав вчера вечером з Карльсбаду до Праги, звідки удає ся на Мораву, на місце з'їзду з бар. Еренталем. „Polit. Korresp.“ замічає, що австрийскі політичні круги оцінюють новий з'їзд бар. Еренталя з Ізвольским яко пожадану і важну подію. Той з'їзд творити закінченє конференциї бар. Еренталя з правлячими мужами держав. З'їзд той перед усім заперечує поглядам, мов би на місце панующого перед тим австро-російского порозуміня прийшло до непорозуміня. В дїйстности відносини між тими обома державами суть дуже добрі.

В Софії настало велике обурене з причини, що дипльоматичний аґент болгарский в Константинополи, Ґешов, не одержав запросин на дипльоматичний обід, виданий турецким міністром справ заграничних Тевфиком пашою. Коли Ґешов повідомив о тім болгарске правительство, правительство поручило єму упімнути ся о запрошенє. Ґешов удав ся отже до міністра і вніс свій рекурс, на що Тевфик паша відповів єму глумливо: „Ви не належите до дипльоматичного тіла, ви „наші“ — роблячи тими словами натяк до зависимости Болгариї від Туреччини. Коли Ґешов підніс, що все одержував запрошенє до султаньскої палати, Тевфик паша відповів: „Мій бідний дім не може рівнати ся з султаньскою палатою“.

Ґешов повідомив о тій розмові болгарске правительство, котре поручило єму, аби сейчас виїхав з Константинополя на необмежену від-

---

25)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З анґлійского — Томи Кобба.

(Дальше)

Перший відозвав ся доктор Вірет: Я не люблю такого підозріваня! Впрочім можете з корабельних лїст переконати ся кождої хвилї, чи Арнольд Дервент приїхав на корабли „Стірлінґ Кестль“, о чім я рішучо сумніваю ся.

— Та й я такої самої гадки, що й ви, пане доктор — відозвав ся Едвардс. — Той молодий чоловік зробив може в своїй легкодушности й не одну дурницю, але мимо того я уважаю его за чоловіка правомислячого і честного.

— То покаже ся — сказав на то Гольт. — А на тілї Дервента не виділи ви ніяких слідів насильства? — допитував ся він дальше, звернувшись до доктора Вірета.

— Я тїла ще видів, лиш пан Ферфорд сказав менї, що тїло знайдено.

— Пригадую собі его, той найблизший сусїд „Воронього гнїзда“, той чоловік, що мешкає сам один в тім досить великім домі? — А може то я помиляю ся, може він і не сам один мешкає! — додав він надумуючись.

Вірет усьміхнув ся на свій лад якось поважно. — Я вам то умисно нагадав — відповів він, — впрочім тота поговірка то прилюдна тайна.

— Коли так, то скажіть менї, що ви чули — сказав інспектор.

Вірет розповів короткими словами нічну пригоду Гальшки і підозріне Арнольда; сказав також, як Арнольд хотів насильно довідати ся правди і як то єму не удало ся.

— Видко, що молодий Дервент старав ся дуже відгадати тоту гадку — сказав на то Гольт — а в его положеню то й не дивниця.

— Та й менї то понятно, що він хоче конче доказати смерть свого стрия — докинув тут Едвардс. — Доки би того не доказав, то не сьміє анї сотика рушити з цїлого майна. Длятого, що ви самі, пане Гольт, були переконані, що Дервент ще жие, то н не уважав ся за управненого давати молодому чоловікови який задаток.

Інспектор якось не конче уважав на сю послїдну замітку і сказав: Отже коли розходить ся о то, щоби доказати, що єсть якась женщина, то маємо лиш сьвідоцтво одної служниці, бо Арнольд Дервент видів лиш самого Овена Ферфорда.

— Я уважаю то все як давнїйше так ще й тепер за пусте балаканє — сказав доктор Вірет — і найрадше би про него не згадував. Але коли вже бесїда на то зійшла, то додам зараз, що Арнольд мимо того стоїть твердо при своїм і каже, що Ферфорд, знаючи вже, що его підглядають, умисно его здурив.

— Щож ви на то скажете? — спитав Едвардс інспектора.

— Я ще не виробив собі о тім ясного понятя — признав ся Гольт — а поки що хотів би я ще поставити кілька питань докторови Віретови. Я здогадую ся, що ви були на похоронї панї Дервентової, — як же мала ся річ з гробом — то не був мурований, правда?

— О, нї, то була гробниця вимурована з цеґол.

— Що? Хибаж ви того не знаєте, що тїло зложене в мурованім гробі мусить лежати в залютованій циновій скрини? А отворити таку скриню не було би так легко?!

— Позвольте, що я тому всему спротивлю ся — сказав доктор Вірет. — Гробниця єсть власностию родини. Пан Дервент хотів, щоби его жінка була там похована а тоді лишало ся ще якраз тілько місця, як потреба було для него, щоби спочити побіч неї. Він був тої гадки, котру мабуть і вам нераз висказував, що найлїпше би було...

— Ви очевидно маєте на думці ту его гадку, що найлїпше би було, як би труп як найскорше стикав ся безпосередно з землею — сказав на то Едвардс. — Так, він говорив то нераз при менї і він дуже того хотів.

— Дервентови було трудно виконати ту его гадку — говорив доктор Вірет дальше — бо він мав муровану гробницю. Але він звідував ся і дізнав ся, що власти на чиєсь окреме жаданє позваляють иноді порожне місце в гробници засипати землею, длятого в сїм случаю ужито лиш деревляної домовини.

— Дервент був тої гадки — пояснював Едвардс — що дерево зігниє в короткім часї а тоді й тїло зіткнувшись з землею, не буде довго держати ся.

пустку. Здаєть ся, що Туреччина має намір пригадати на ново забуту вже зависимість Болгариї від Туреччини. — Турецкі часописи заявляють, що правительство зробило дуже добре, не запрошуючи дипльоматичного аґента болгарского на дипльоматичний обід. Болгария — кажуть часописи — єсть зависима від Туреччини, а болгарский заступник не має тих прав, що наші представителі держав.

Французско-ішпаньска нота в справі Мароккa, доручена вчера державам, стверджує перед усїм, що повне признанє Мулей Гафіда султаном послїдує на засадах принятих державами на конференциї в Алґесірас. Франция і Ішпанія гадають, що їх окремі інтереси в Марокку управнюють їх до предложеня иншим правительствам услівій, при чім треба мати взгляд на забезпечене всїх спільних інтересів. Запоруку ту дасть затвердженє договору в Альґесірас і дотеперішних зарядженъ, а особливо порученых Франциї і Ішпанії справ пильнованя перевозу оружия на мори, дальше затвердженє всїх прочих договорів і зобовязанъ маґзену супротив чужих держав і поодиноких осіб, та принятя поруки за довги Мароккa. Султан має дальше приймити на себе зобовязанє до заплаченя відшкодованя, яке покаже ся потрібним по обчисленю шкід. Султан в письмі до народа має урядово відкликати сьвяту війну. Дальше вичисляє нота конечність безпроволочного виданя потрібних зарядженъ для заведеня безпечности в охрестностях портів і на всїляких до середини краю ведучих дорогах. Коли та запорука буде дана, може бути Мулей Гафід урядово проголошений султаном. Очевидно можуть держави застерегти собі право безпосередного управильненя з новим султаном справ, дотикаючих окремих їх інтересів. Так дотично Франциї як Ішпанії розходилось би о зворот видатків на войско та о заплаченє винагороди за шкоди, які вийшли внаслїдок поубиваня їх горожан. Вкінци було би бажаним, аби новий султан забезпечив будучність бувшого султана Абдул Азіса.

Новинки.

Львів, дня 15-го вересня 1908.

— **Перенесеня.** П. Міністер справедливости переніс судових ад'юнктів: Ем. Вонша з Монастириск до Яворова, Стан. Спендаковского з Жовкви до Золочева, Зиґм. Бухельта з Яворова до Рогатина, Вяч. Колчикевича з Делятина до Ярослава, В. Зяркевича з Тисьменици до Городка, Вільг. Кліща з Войнилова до Жовкви, дра Фр. Пеховского з Жабя до Бережан, Мих. Репецкого з Бучача до Любачева, Макс. Криницкого з Кракївця до Рудок, Ем. Булика з Залозець до Збаража, Волод. Перфецкого з Угнова до Рави, Ів. Мецґера з Журавна до Сколя, Ореста Зембу з Бориня до Мостиск, Ів. Василика з Нового села до Порохника, Григ. Онуферка з Борщева до Яворова.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский буде в часї сесиї соймової уділяти авдиенций лиш в недїлї.

— **Справи особисті.** Є. Е. п. Президент висшого суду краєвого др. Тхоржніцкий виїхав на 6-недільний урльоп. Заступати єго буде п. Віцепрезидент Пржилуский. — Радник Двору і прокуратор скарбу др. Кароль Енґель виїхав на кількaнедїльний урльоп. Управу прокураториї скарбу в єго заступстві обияв радник Двору др. Невядомский.

— **Краєва Рада шкільна** по вислуханю гадки референта санітарного постановила не відрочувати отвореня року шкільного в школах народних і в низших клясах ґімназий у Львові та в тих ґімназиях на провинциї, в котрих отворенє року шкільного доси не наступило, за то постановила видати специяльні зарядженя що до средств забезпечаючих недопущенє розширеня пошести шкарлятини серед молодежи шкільної. Зарядженя ті, котрі мають на цїли увільненє деяких учеників від науки шкільної, будуть видані до Рад шкільних окружних, дирекций ґімназий і виділів шкіл промислових. Сі послїдні школи мають бути отворені у Львові аж дня 15 жовтня с. р. Нині має краєва Рада шк. видати обширний комунікат в сїй справі.

— **Дрібні вісти.** В Черніївцях відкрито в суботу виставу рільничу обнимаючу всї галузи рільництва. Вистава потягне ся до 21 с. м. — Маєтність Камінну надвірняньского пов., доси власність п. Лїлїєнфельда, купив на лїцитациї др. К. Гальперн, властитель більшої посїлости у Вовчинцї. — З канадийскої провінциї доносять, що там на величезнім просторі, обнимаючі сотки анґлїйских миль квадратових, горять лїси. Єсть то вже друга величезна пожежа лїсів в Канадї. — В Петербурзї занедужало вчера на холеру 118 осіб а померло 34. Кажуть, що пошесть холери в Петербурзї ще нїколи не прибрала була так великих розмірів як тепер. — Ор. Райт лїтав оноги по полудни знов своєю машиною і держав ся у воздусї 7 м. 26 секунд і зробив $36^1/_2$ миль анґлїйских (звиш 9 миль наших) на годину.

— **Нещасливі пригоди.** В суботу по полудни стала ся у фабрицї дріжджів на Голоску страшна пригода. Занятий там робітник Михайло Ґаєвский впав в невиясненний доси спосіб до резервоара наповнего горячого водою. Коли єго звідтам видобуто, був вже напів зварений. З тїла зовсїм шкіра була злїзла і лиш голова не була попарена. В стані безнадійнім відставлено єго до шпиталю. — В ночи з 13 на 14 топник зелїзничий Глодовский, занятий на головнім двірци товаровім при ул. Городецкій, дістав ся в невиясненний доси спосіб під колеса машини, котрі відтяли нещасливому ліву ногу, а праву поломили в кількох місцях і в страшний спосіб покалїчили голову. Заким на місце пригоди прибула поготівля ратункова, нещасливий вже не жив. — Служниця Каролина Скварчиньска сходячи вечером до пивниці по дерево, посовгнула ся так нещасливо, що впавши до пивниці зломила собі ногу. Поготівля ратункова відставила єї до шпиталю. — Леопольд Савер, жебрак, впав вчера зі сходів реальности ч. 21 при ул. Біляньских і розбив собі голову так, що єго в непритомнім станї відвезено до шпиталю.

З Черновець доносять про таку подію: Оноги по полудни попсовала ся рура від водопроводів в каналї при ул. званій Вайденґассе. На місце вислано монтера Галунку і робітника Черняка, котрі влїзли до каналу, щоби направити ушкоджену руру. В каналї однак призбирало ся було тілько трүйчих ґазів, що Галунка і Черняк, коли влїзли до каналу відразу згинули; на верх видобуто вже лиш 2 трупи.

† **Померли:** Антін Стахевич, властитель торговлї риз і предметів церковних, член основатель тов. „Руска Бесїда“ в Тернополи, голова сеґоже тов. і член всїх руских тов., помер скоропостижно в 49 р. житя д. 12 вересня с. р. — Емілїя Ольга Шереметова, жінка урядника „Лемківского Банку“ і б. артиста руского театру, упокоїла ся в Новім Санчи дня 8 с. м. в 30 році житя. — Похорон відбув ся в пятницю.

— **Сом людоїд.** Росийскі часописи доносять: Три молоді козачки з Павловского присїлка коло Оренбурга купали ся в ріцї Урали. Недалеко від них купали ся їх чоловіки козаки. Нараз одна козачка, що плила серединою ріки, страшно закричала і щезла під водою. По кількох хвилях появила ся знов верх води, кличучи о поміч. Козаки кинули ся на човен і поплили до женщини, що кидала ся з розпукою на водї. Одному з них удало ся вхопити нещасну за волосе і притягнути на мілину. Тут показало ся, що бідолашну вхопив за ногу величезний сом і впив в неї щоки так сильно, що вже не міг увільнити ся. Козаки приголомшили сома веслами і резом з козач-

---

— То й було причиною — додав доктор Вірет — длячого гробниця через цілу ніч по похороні була отверта.

— Як то? То єї зараз по похороні не замкнули? — відозвав ся тут інспектор Гольт.

— Ні — відповів доктор Вірет — гробницю мали аж на другий день засипати землею; але треба припускати, що гробар не лишив єї преці отверту.

— Здає ся, що накрив отвертий гріб дошками — відозвав ся тут Едвардс. — Злочинець потребував лиш дошки відсунути, здоймити віко з домовини і заміняти оба тїла. Яку цїль мав він в тім страшнім вчинку, то не годні ми вгадати і лиш докладне слїдство могло би тут щось викрити.

Поки що позістане то одною з найтемнїйших загадок, які менї коли небудь лучали ся — сказав інспектор. — З того всего можна виносити, що убийства доконано в ночи на четверто нарта. Коли се добрий здогад, то мусїли би на тїлї бути знаки насильства, длятого потреба ще неодного пояснюючого доказу.

— А ви забули на то, що в тім самім часї виконано якусь крадіж з вломом? — спитав Едвардс інспектора.

— О, нї, я то добре памятаю.

— Правда, пане Едвардс — сказав доктор Вірет, вставши з місця — ви підоймете ся заступати панну Дервент при розправі, котра мабуть вже завтра відбуде ся?

— Скоро лиш буде визначена година судової розправи — відповів Едвардс — то прошу мене і інспектора Гольта повідомити телеґрафічно.

По сих словах Вірет попращав ся і вернув найблизшим поїздом назад до Рукфільда.

Коли доктор вернув домів, Фльоренсия лягла була вже давно спочивати, але сон не брав ся єї утомлених очий. Вічна непевність, котрій не видко було кінця, страшно єї мучила. Тїло батька єї знайшло ся, але нїхто не знав, де подїла ся матір. Яка причина тогоногого вчинку і хто того доконав — се загадка, котра наповняла єї страхом і відразою, коли спогадала собі на страшну смерть свого батька і зневаженє гробу.

В пятницю около одинайцятої години зрана запукала Фльоренсия до ляборатори́ї доктора. — Прошу, зайдїть! — відозвав ся доктор, а побачивши Фльоренсию, сказав до неї: Тяжкий день жде вас, люба дитинко! Едвардс і інспектор Гольт приїдуть сюди на розправу, котра, як мене Кадман лише що повідомив, відбуде ся о першій годинї в шкільнім будинку. Доктор Брави ходив оглядати тїло а я був у „Воронім гнїздї“ давно вже перед тим, заким ви встали, щоби ствердити тотожність мого приятеля.

19. Глава.

Судова розправа.

Мапи краів, рисунки взірції до писаня, печатані великим письмом, вкривали стїни шкільної комнати. На кріслї перед пультом сидів королївский урядник, старший вже чоловік з пожовклим лицем, густими чорними вусами і з великою сьвітячою лисиною. Ліворуч коло него на двох невигідних, уставлених одна за другою лавках сиділи присяжні, добродушно споглядаючі селяни, котрі лише що вернули були з оглядин Дервентового трупа у „Воронім гнїздї“.

Напротив присяжних, перед малим пультом була уставлена лава сьвідків а проче місце заняла небавком численна публика. Кождий, хто лиш міг покинути свою роботу, пішов на судову розправу, котра всю думу займала, між иншими був там і Иосиф Боджер, котрий старав ся о скілько можна укривати ся, щоби єго інспектор Гольт не добачив.

Коли Фльоренсия увійшла, перший єї погляд впав на Овена Ферфорда. Він перевисшав о голову всїх присутних і споглядав на двері, дожидаючи єї приходу. Настала глубока тишина, коли увійшла дївчина; відтак зачали люди шептати, бо майже кождий з жалем споглядав на єї бліде помарнїле личко.

Коли предсїдатель відкрив розправу, закликано Моґфорда яко першого сьвідка, котрий в своїй сьвяточній одежі виглядав досить брусувато. Він дуже обширно описував враженє, яке зробила на нїм нарушена домовина панї Дервентової і здоймленє з неї віка в присутности Кадмана.

(Дальше буде).

кою витягли на беріг. Коли тут живцем его розрубано, щоби увільнити женщину, еї нога була потрощена на кусники. Сом був довгий два аршини (півтора метра) і важив звиш два пуди (майже 33 клґ.).

— **Пригода на зелїзници.** Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: Нинї дня 13 с. м. досьвіта о 3 год. 8 мін. наїхали на себе перед в'їздом на стацию Посада хирівска поїзд товаровий ч. 2272 і машина пересуваюча вози. Машина поїзду ч 2272, тендер пересуваючої машини і 6 ваґонів товарових ушкоджені а кондуктор Нагірняк контузіований. Внаслідок затарасованя шляху поїзд особовий ч. 2013 приїхав до Перемишля зі значним опізненем. Рух зелїзничий межи Хировом а Перемишлем від 7 год. рано відбуває ся правильно.

— **В Перемишли** відбуде ся в суботу дня 19 с. м. в салї „Народного Дому" вечер пісні і гумору при співучасти п. Ф. Лопатиньскої, оперової співачки львівского міского театру і дра Льва Лопатиньского. В проґраму входять добірні пісні та оперові мельодиї, а также декламациї гумористичних поезий Котляревского, Артемовского - Гулика, Шевченка, Франка, Руданьского, Масляка і Лепкого.

— **З Товар. „Взаїмн. поміч гал. і бук. учителїв і учительок".** На засіданю Ради Надзираючої Тов. „Взаїмна поміч галицких і буковиньских учителів і учительок" у Львові дня 8. вересня рішено: 1) На місце уступившого директора п. П. Лялькн кооптувати до Ради Надзираючої п. Андрія Маренина, директора школи з Яворова. 2) На другого директора (одним є п. Іван Строньский) покликано п. Николу Мороза, управителя школи вправ. 3) Принято до відома, що в Коломиї тамошний окружний віддїл заложив учительску бурсу, та рішено на закупно інвентаря сеї бурси дати 300 кор. з фондів, на сю ціль зібраних. В бурсі сій, призначеній передовсїм для дітий учительских, є доси 14 питомців за мінїмальною оплатою (сего року по 15 кор). Примірщує ся хлопців з усяких шкіл і кляс. З огляду, що Коломия має руску ґімназию та всі прочі школи і є містом, в котрім удержане виносить о половину дешевше, чим у Львові, горячо поручає ся сю бурсу родичам членів „Взаїмної помочи" та просить ся усіх прийти управі з помочию в удержуваню бурси, а іменно через розпродаж бльочків. 4) Рішено енерґічнїйше виконувати постанову статута о правній охоронї своїх членів. В кождім случаю має управа віднести ся з представленем до кр. Ради шк. і еї руских членів, а в разї неполагодженя пересилати без коментарів до з'ужиткованя послам. 5) Уділено по 50 кор. підмоги 8 членам, що мають численну родину, а удержують дїти в школї, та двом членам позички по 50 кор. 6) Сконстатовано, що Видїли окружні передають Головній Управі поданя о запомоги або позички таких членів, що залягають з вкладками по рокови, і длятого ухвалено візвати Видїли, щоби не пересилали подань таких членів, що залягають з вкладками понад 6 місяців. 7) Рішено зааранжувати в 1911 р., в 50-лїтні роковини смерти Тараса Шевченка, проґульку на Украіну та вже від тепер заняти ся сею справою.

— **Розбишаки перед судом.** Вже пятий день веде ся розправа против розбишаків Тишика, Чабака і спілки. Найбільше вражінє в часї цілої розправи зробили зізнаня Розалії Шляфової, жінки убитого коршмара в Тулиголовах. Она розповіла насамперед подію в коршмі зрана: Сиділа за шинквасом, коли прийшла Чабакова і з плачем зачала їй оповідати о стратї свого сина, котрого кінь забив при войску в Куравици. Вертаємо — казала Чабакова — якраз з похорону. То еї дуже тронуло а так само й Шляф відносив ся тоді прихильно до своїх пізнїйших убийників. Чабак розмавляв з селянами о виборах а Чабакова сказала, що то еї син і зять Тишик а Галушка то товариш з войска еї помершого сина. Всї пере були в коршмі около 2 години а відтак пішли в сторону як до Судової Вишнї.

Вечером того дня прийшов жебрак Йосько Штайнбрух до них і просив ся на ніч а они змилували ся і позволили єму спати в шопі. Около 10 год. чоловік еї зачав жалувати ся, що чогось нездоров і положив ся в одїнюю на софі під вікном. Она намовляла его, щоби він розібрав ся, але він еї не послухав. В виду того сама розібрала ся і лягла в алькіри спочивати і заснула. Нараз збудило еї пукане до вікна і голос: Пане Шляф, дайте горівки. Чула то крізь сон. Відтак зачав хтось сильнійше добувати ся. Чоловік прибіг до неї і сказав їй, щоби втікала. Она була заспана і не могла зрозуміти, о що розходить ся. Чоловік еї бігав тимчасом нервово і шукав револьвера, але не найшов і казав: О, нема револьвера, ми пропали; то тоті самі, що були в день; мусимо гинути, такі молоді! Нараз зробило ся ясно і она перепуджена не знала куди втїкати. Роздав ся вистріл, чоловік еї за чав страшно кричати і повалив ся на землю.

Майже в тій самій хвили впали убийники до коршми. Кілько їх було, она не знає. Чабак війшов перший і крикнув: Де гроші? — Не одержавши відповіди, побіг до еї ліжка, де були сховані гроші і золото та з „чортячою проворностию" почав розкидати постіл і сінник, аж знайшов гроші. Шляфова, перепуджена до найбільшого степеня, коли розпочав ся ломот і шиби з вікна посипались на землю, сховала ся була в першій хвили в грубку під печию. Той, що знайшов гроші, кричав відтак: Де жидівка? шукайте еї! і таки сам зачав еї шукати. Якийсь голос відповів єму: Нема! — Але як могла втечи? Шукайте ліпше. Тодї побачила она, як хтось вліз під ліжко і зачав шукати еї. Остаточно знайшов еї і крикнув: Єсть! — То був Тишик. Она пізнає его рішучо.

Тепер почула, що надходить еї послїдна хвиля і зачала просити ся: Даруйте менї житє, не скажу нічого, лиш житє менї даруйте! Чабак однак відсунув ліжко, вхопив еї за ногу і хотів витягнути. Пустив однак і за хвильку стрілив два рази до неї. Обі кулї поцілили еї в ліву ногу. На еї просьбу якийсь дикий пискливий голос відозвав ся: Просить ся, випусти кишки з неї і заткай ними писок!

Шляфова удала тепер неживу, однак все чула. Чабак розбивав столи і нищив все в хатї. Наконець відозвав ся до другого: Іди но там і додай їй! — Зарав прийшов до неї Тишик. Она лежала вже так, що лиш голову мала в грубцї. Тишик приложив ій револьвер до тїла і стрілив кілька разів. На ній займила ся сорочка, она однак не рушала ся, аж коли Тишик відступив ся, она пригасила огонь на собі. Тишик навіть не дивив ся на то, чи Шляфова ще жиє, чи нї, лиш стріляє зі зьвірскою лютостию, не питаючи, чи не стріляє може до трупа. Відтак все притихло. Шляфова тоді повзаючись, доволоікла ся до трупа чоловіка, відтак до другої комнати і видобула ся на двір а ідучи і падаючи, та омліваючи по дорозї, доволікла ся остаточно до найблизшої загороди Кравчишинів, де їй подали першу поміч. Чи в дорозї стріляв ще хтось до неї, того она не може нацевно сказати; може то їй лиш так здавало ся.

Зізнаня Шляфової зробили велике вражінє, котре ще збільшило ся, коли показано покровавлену і надпалену під пахами сорочку, котру Шляфова мала на собі в часї того розбійничого нападу.

Телеґрами.

Відень 15 вересня. Мінїстер справ заграничних бар. Еренталь виїзджає нині по полудни о 3 год. в супроводї ґр. Ґаґерна в гостину до ґр. Берхтольда до Бухляв. Також і ґр. Павло Естергазі, жиючий в дружбі з ґр. Берхтольдом, одержав запрошенє і поїде разом з бар Еренталем до Бухляв.

Прага 15 вересня. Вчера вечером приїхав тут з Карльсбаду росийский мінїстер справ заграничних Ізвольский і замешкав в готели „Саскім". Мінїстра супроводжає кн. Демідов.

Будапешт 17 вересня. Як доносять з Кралеваца, зібрав ся тут нині на нараду сербский собор церковний. Мінїстер справедливости яко королївский комісар відчитав королївский рескрипт повідомляючий, що Монарх не може затвердити вибору еп. Змехновича на сербского патріярха і взиває собор, щоби приступив до вибору нового.

Земунь 15 вересня. Поліция арештувала в суботу внаслідок донесеня 6 сербских студентів унїверситету обжалованих о зраду державну. Вчера доконано 3 дальших арештовань. Арештованих відставлять мабуть до дальшого слїдства до Загребу. Арештованя ті не стоять зовсїм в звязи з великосербскою аґітацию.

Петербург 15 вересня. В льокали друкарнї мінїстерства комунїкаций переведена ревізия викрила в однім із складів межи друками кілька пачок революцийних відозв і брошур. Переведено дальше ревізию в льокали адмінїстрацийнім друкарнї і арештовано управителя друкарнї і кількох складачів. В льокали друкарнї поставлено 15 поліциянів. Оногди розпочала друкарня на ново свою нормальну дїяльність.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*) Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·41, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 28/7): 6·40

За редакцию відповідає: Адам Кравецкий.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).